

Arrest

nr. 176 700 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M.-C. WARLOP en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 juni 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 juni 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 april 2016.

1.3. Op 25 mei 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 mei 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een sjiitische Irakees te zijn van Arabische origine, geboren op 1 september 1989 te Bagdad. U groeide op in al Amel, wijknummer 813, straat 33, huisnummer 40 en woonde daar samen met uw ouders, a.(...) K.(...) S.(...) C.(...) M.(...) en H.(...) H.(...) C.(...), en uw broer H.(...) S.(...). Uw vader verblijft sedert vier jaar quasi permanent in het-Yarmouk ziekenhuis als gevolg van hartproblemen en suikerziekte.

U liep school tot het derde jaar hoger middelbaar onderwijs en begon in 2008 als schilder te werken in dienst van uw buurman S.(...) M.(...) H.(...). Wanneer hij u geen werk kon bieden, werkte u als arbeider voor andere werkgevers maar vanaf april 2015 zat u thuis zonder werk. U vulde uw dagen met voetballen en u verbleef, afwisselend met uw broer, bij uw vader in het ziekenhuis.

In maart 2015 werd u een eerste keer door twee leden van de sjiitische milizie Asaeb Ahl al Haq (AAH) benaderd. Onderweg naar het voetbalplein in al Jamaet wijk, werd u aangesproken en erop gewezen dat u als sjiiet verplicht bent uw geloof te verdedigen en ten strijde te trekken tegen Daesh/IS. Ze spoorden u aan deel te nemen aan de wapentrainingen in de Saeed Ibn al Mossaiab school. Om hen gerust te stellen zei u dat u zou komen. In april en mei 2015 werd u opnieuw door deze mannen benaderd toen u naar het voetbalplein stapte. Opnieuw spoorden zij u aan de trainingen bij te wonen, zij het op een steeds agressievere manier. Tijdens het tweede gesprek legde u uit dat u het druk heeft gehad en veel moest werken maar dat u zeker zou komen. De derde keer zei u dat u het niet kon doen aangezien uw vader ziek was en u uw gezin moest onderhouden. Zij gaven u een laatste kans en dreigden dat, indien u niet zou opdagen, de zaak in de handen van hun grote baas, sheikh J.(...) zou belanden en dat hij u pijn kon doen.

Op de avond van 24 mei 2015, terwijl u uw vader bezocht in het ziekenhuis, ontving uw broer een aan u gerichte dreigbrief met kogel van AAH. U werd in deze brief aangesproken als "nawaseb" (een scheldwoord voor soennieten) en moest het land binnen de 48 uur verlaten. U ontvluchtte uw huis echter niet aangezien u niet wist waarheen en u uw gezin diende te onderhouden. Op 28 mei 2015 werd er rond 6.00u opnieuw aangeklopt. Terwijl u aan het ontbijten was, opende uw moeder de deur. U hoorde schoten en liep onmiddellijk via de achterdeur weg. Zonder te weten wat er precies gaande was, vluchtte u naar uw tante K.(...) in al Kadhisiya wijk. Uw buurman belde uw tante 's avonds op en lichtte haar in dat haar zus, uw moeder, vermoord was. Ook liet uw buurman weten dat uw broer, die op dat moment net terugkwam van het Yarmouk-ziekenhuis, werd ontvoerd door AAH. Tot op heden heeft u niets meer van uw broer gehoord.

Na een dag bij uw tante reisde u met de auto naar een vriend in Noord-Irak waar u twee à drie dagen verbleef. Nadat uw vriend een smokkelaar voor u regelde, vertrok u op 30 mei 2015 op legale manier met de bus naar Turkije. U kwam aan in België op 12 juni 2015 en diende uw asielaanvraag in op 15 juni 2015.

Ter staving van uw vluchtrelaas en identiteit legde u volgende originele documenten voor: identiteitskaart (datum onduidelijk, 2007), nationaliteitsbewijs (d.d. 09/08/2011), kieskaart, woonstkaart (d.d. 11/07/2007), overlijdensakte op naam van uw moeder a.(...) F.(...), H.(...) H.(...) C.(...) (d.d. 28/05/2015) en een dreigbrief op uw naam (d.d. 24/05/2015). U legde tevens kopieën voor van de eerste pagina van uw paspoort (d.d. 17/11/2009), uw rantsoenkaart (d.d. 23/09/2013) en foto's van H.(...) H.(...) (leider van AAH in al Amel), sheikh Humam Hamoudi (Iraaks politicus), twee vrienden die lid werden van AAH en van de AAH-leden die u benaderden.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van onderstaande motieven.

Allereerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering door de sjiitische milities, in casu Asaeb Ahl al Haq (AAH), voor de strijd tegen IS/Daesh. U duidt dit desondanks aan als de hoofdoorzaak van uw problemen in Irak (gehoorverslag CGVS, p. 16). Informatie waarover het CGVS beschikt ("COI Focus: Irak: Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi", 05 februari 2016, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier), stelt echter dat al Hashd al Shaabi (HS), de overkoepelende organisatie van de milities – waartoe ook AAH behoort - die deelnemen aan de strijd tegen IS/Daesh, uitsluitend werkt met vrijwilligers en bijgevolg geen nood heeft aan het dwingen van jonge mannen. In juni 2014 meldde zich naar schatting één miljoen vrijwilligers aan naar aanleiding van de oproep van de sjiitische leider ayatollah al Sistani waardoor velen van hen noodgedwongen geweigerd werden. Zelfs in het najaar van 2015, na grote menselijke verliezen, was er nog steeds geen sprake van een tekort aan vrijwilligers.

Gezien het grote aanbod aan vrijwillige leden is het hoe dan ook opmerkelijk dat de milities een ongemotiveerd iemand, zoals u, zouden dwingen samen met hen de wapens op te nemen. U kon ook niet hardmaken waarom dit in uw hoofde wel het geval zou zijn en waarom u persoonlijk gevisieerd zou worden door AAH. Hoewel u verklaart dat AAH doorgaans rekruteert door het gewoon contacteren en overtuigen van mensen (CGVS, p. 24), zou AAH u op een steeds agressievere manier hebben benaderd. Dit mondde uiteindelijk uit in (doods)bedreigingen, de moord op uw moeder en de ontvoering van uw broer. Waarom AAH in casu op zo'n agressieve manier tewerk ging, is geenszins duidelijk. Niet alleen stroken uw verklaringen niet met de beschikbare informatie aangaande de recrutering van nieuwe leden, u kan ook zelf geen aannemelijke uitleg geven die zulks zou kunnen verklaren. U hiernaar gevraagd lichtte u enkel toe dat zij altijd nieuwe mensen nodig hebben omdat er iedere dag zwaar gevochten en gedood wordt (CGVS, p. 24). Zoals hierboven reeds aangehaald blijkt uit de beschikbare informatie dat zelfs in het najaar van 2015, meerdere maanden na uw vlucht uit Irak, na grote menselijke verliezen, er nog steeds geen tekort was aan vrijwilligers (zie supra). Hiermee rekening houdende én gelet op het feit dat u geen kennis heeft van anderen die, net als u, gedwongen zouden zijn gerecruteerd en / of werden bedreigd omwille van hun weigering zich aan te sluiten (CGVS, p. 25), kan uw argumentatie geenszins worden weerhouden. U tot slot nog gevraagd waarom u wel bedreigd zou worden, antwoordde u volstrekt naast de kwestie en beperkte u zich tot de opmerking dat het grootste deel van de mannen uit overtuiging wel deelneemt aan de opleiding van AAH (CGVS, p. 25). Dit is niet afdoende. Het mag duidelijk zijn dat u geenszins heeft weten te overtuigen dat AAH u, tegen de gekende informatie en algemene tendens in, wél gedwongen zou willen rekruteren.

U confronterend met de informatie dat sjjiitische milities vooralsnog niet gedwongen rekruteren door een teveel aan vrijwilligers, geraakt u niet verder dan de informatie gepubliceerd door internationale organisaties, in onderzoeken allerhande en op het internet vals te noemen (CGVS, p. 25). Uit de informatie van het CGVS, blijkt nochtans duidelijk dat de organisatie al Hashd al Shaabi, en de daartoe behorende milities zoals AAH, uit vrijwilligers bestaat. In geen enkel rapport over de mensenrechtensituatie in Irak wordt melding gemaakt van gedwongen rekrutering van de kant van de sjjiitische milities. De vele vrijwilligers sluiten zich net bij de groepering aan omwille van religieuze overtuiging of omwille van het loon dat hen wordt aangeboden. Vermits er nog geen enkel geregistreerd geval naar voren is gekomen van gedwongen rekrutering en u geen overtuigende elementen kan aanbrengen waarom dit in uw hoofde wel het geval zou zijn, bevindt het CGVS uw verklaringen omtrent deze rekrutering niet aannemelijk.

U kunt bovenstaande argumentering niet weerleggen met de voorgelegde documenten. Allereest dient te worden benadrukt dat documenten slechts een bewijswaarde kunnen worden toegekend voor zover ze werden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is in casu niet het geval. Wat betreft de foto's die u voorlegde ter staving van de zogenaamde gedwongen rekrutering, dient voorts het volgende te worden opgemerkt. De mannen die u op de foto's aanduidt als diegenen die u benaderden (CGVS, p. 14), kunnen in feite eender wie zijn. Evenmin kan uit deze foto's worden afgeleid waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden genomen. Ook al zou het effectief om leden van AAH gaan afkomstig uit uw wijk in Bagdad, dan nog kan uit deze foto's niet worden afgeleid dat zij u wilden dwingen u bij hen aan te sluiten. De foto's van uw vrienden die vrijwillig lid werden van AAH kunnen evenmin volstaan om uw relaas en uw beweerde vrees voor vervolging te ondersteunen. Ervan uitgaand dat op deze foto vrienden van u te zien zijn die zich vrijwillig aansloten bij AAH, dan bevestigen deze foto's louter de beschikbare informatie doch tonen geenszins aan dat u gedwongen werd gerecruteerd. Verder hebben ook de foto's van de politicus sheikh Humam Hamoudi en AAH-leider H.(...) H.(...) geen toegevoegde waarde in het kader van uw persoonlijk asielrelaas. Het feit dat sheikh Humam Hamoudi mensen oproept om deel te nemen aan de gevechtstrainingen (CGVS, p. 15) noch het bestaan van AAH in al Amel wordt door het CGVS betwist. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw gedwongen rekrutering, wordt ook de geloofwaardigheid van de daaropvolgende gebeurtenissen, in casu de bedreiging de moord op uw moeder en de ontvoering van uw broer op fundamentele wijze ondermijnd. Bovendien duiken bij elk van deze aangehaalde feiten verdere signalen op die uw ongeloofwaardigheid verder aantonen.

Vooreerst zijn er enkele bevreemdende elementen op te merken in verband met de bedreiging. Terwijl u bij uw vader in het ziekenhuis was, klopte men op 24 mei 2015 bij u thuis aan met een dreigbrief aan u gericht. Toen u de brief las, realiseerde u zich naar eigen zeggen onmiddellijk dat de "situatie serieus geworden was". Ook uw familie raadde u aan Irak onmiddellijk te verlaten (CGVS, p. 21). Desalniettemin nam u geen enkele voorzorgsmaatregel en bleef u thuis wonen. Dit gaat resoluut in tegen de door u verklaarde ernst van de zaak en uw zelf verklaarde vrees (CGVS, p. 21). Gevraagd naar waarom u toen niet vluchtte, legde u uit dat u nergens heen kon en dat u uw gezin niet kon achterlaten. U moest namelijk voor hen zorgen (CGVS, p. 21). Gezien u vervolgens, na het volgende bezoek van uw belagers op 28 mei 2015 zonder aarzelen naar uw tante vluchtte, is het toch opmerkelijk dat u dit niet eerder, toen u besepte dat de situatie ernstig werd, deed. Waarom uw familieleden overigens niet met u mee

zouden zijn kunnen gaan naar uw tante, is ook niet duidelijk. Ook het argument uw gezin te moeten onderhouden ontbreekt aan overtuigingskracht daar u verklaarde werkloos te zijn vanaf april 2015 (CGVS, p. 10).

Daarnaast blijken verschillende van uw verklaringen over de inhoud van de dreigbrief tegenstrijdig. Wanneer u naar de inhoud van de brief wordt gevraagd, verklaarde u aanvankelijk dat u binnen de 48 uur de wijk moest verlaten (CGVS, p. 16). Later zei u dat u de brief niet echt gelezen had (CGVS, p. 20), om tot slot te verklaren dat u volgens de brief het land moest verlaten (CGVS, p. 21). Na vertaling van het document bleek de eis echter nog anders: u diende uw huis te verlaten en terug te keren naar uw provincie. Indien u een dreigbrief ontvangt en, dit feit aanhaalt als één van de kernelementen die aanleiding gaven tot uw vlucht én deze brief ook neerlegt ter staving van uw relaas, mag redelijkerwijs verwacht worden dat u desbetreffende brief op zijn minst leest en op een duidelijke en coherente manier zou kunnen aangeven wat de inhoud van dit document is. Het is tevens opmerkelijk dat men in de brief een scheldwoord voor soennieten (nawaseb) gebruikt, terwijl u eigenlijk tot de sjiiitische strekking behoort. U legt uit dat u door uw weigering om samen met het sjiiitische AAH te vechten als verrader en daarom als soenniet aanzien werd (CGVS, p. 21). Deze opheldering ten spijt en gekaderd in een grotendeels ongeloofwaardig relaas, rijst alsnog het vermoeden dat dit document een algemene dreigbrief gericht aan soennieten betreft, eerder dan een dreigbrief aan uw persoon. Dient hierbij te worden toegevoegd dat de authenticiteit van de dreigbrief of het feit dat deze brief daadwerkelijk bij u werd afgeleverd onmogelijk te achterhalen is. Een gedrukt document als dit kan namelijk door eenieder die over een pc met tekstverwerking beschikt, opgesteld worden. Dat uw naam, alsook de datum en nummer, handgeschreven op deze brief vermeld staan, verandert niets aan bovenstaande bevindingen daar dit opnieuw door eender wie geschreven kan zijn. Volledigheidshalve kan er nog worden op gewezen worden dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden. De informatie dienaangaande werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

Wat de moord op uw moeder en de ontvoering van uw broer betreft, dient te worden opgemerkt dat ook de geloofwaardigheid van deze feiten in vraag kan worden gesteld. Aangezien u niet heeft weten te overtuigen wat betreft uw gedwongen recrutering kan ook geen geloof worden gehecht aan de moord en ontvoering die, naar u beweerde, voortvloeiden uit uw weigering in te gaan u aan te sluiten bij AAH. De waarachtigheid van deze feiten wordt voorts nog bijkomend ondermijnd door volgende bevindingen. U verklaarde dat u bij het horen van de schoten onmiddellijk via de achterdeur naar uw tante gevlucht bent. Toen u daar aankwam, wist u bijgevolg zelf niet wat er precies gebeurd was. Pas toen uw buurman uw tante opbelde die avond (niet wetende dat u daar ook was) hoorde u dat uw moeder overleden en uw broer ontvoerd was door leden van AAH. Uw buurman bracht uw moeder naar het ziekenhuis en zorgde voor de begrafenis. Meer details kent u niet (CGVS, p. 22). Op de vragen naar welk ziekenhuis uw moeder gebracht werd (CGVS, p. 13), wanneer zij begraven is (CGVS, p. 26) en wie de ouders precies waren (CGVS, p. 25), kon u geen antwoord bieden. Nochtans betreffen dit essentiële elementen waarvan redelijkerwijs kan verwacht worden dat u deze zou kennen, minstens dat u hiernaar zou geïnformeerd te hebben. U blijkt voorts ook geen idee te hebben of uw broer ondertussen terecht. U heeft hier ook niet meer naar geïnformeerd en repliceerde bovendien dat u eigenlijk niets meer moet weten (CGVS p. 23). . Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u weigert contact op te nemen met uw tante of uw buurman, nochtans een rechtstreekse getuige van de moord en ontvoering, vermits zij niet mogen weten waar u zich bevindt. U heeft daarentegen wel heel wat contact gehad met diezelfde buurman om uw nodige documenten tot in België te krijgen (CGVS, p. 25). Dat u hem niet wilde vertellen waar u effectief verbleef uit zogenaamde schrik voor AAH (CGVS, p. 25), verhindert u in theorie niet naar meer informatie te vragen over de dood van uw moeder en de toestand van uw broer. Desalniettemin verklaart u niets te weten over uw persoonlijke situatie in Irak sinds u gevlucht bent (CGVS, p. 26). Dat u éénmaal, zonder succes, de vrienden van uw broer hebt proberen bereiken om naar uw broer te informeren (CGVS, p. 6), verandert niets aan het feit dat u amper inspanningen leverde om zich te informeren bij uw kennissen in Irak over de stand van zaken. Er mag nochtans van u verwacht worden dat u op een correcte wijze op de hoogte bent van de algemene situatie in Irak alsook uw persoonlijke situatie daar deze informatie u zou toelaten uw eigen situatie beter in te schatten. Uw onwetendheid én uw nalatigheid u bijkomend te informeren omtrent deze kernelementen van uw relaas zetten de geloofwaardigheid van uw relaas bijkomend in ernstige mate op de helling.

Om de moord op uw moeder te staven, legde u een overlijdensakte voor. Zonder afbreuk te willen doen aan de ernst van het overlijden van uw moeder dient te worden vastgesteld dat ook dit document op zich niet volstaat om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Hieruit blijkt slechts dat uw moeder stierf, echter, een link met uw relaas valt hieruit niet op te maken. Bovendien blijkt uit de akte dat uw vader aangifte deed van de dood van uw moeder, en niet de buurman, zoals u verklaarde (CGVS, p. 23). U zei dat uw vader, volgens u aan het bed gekluisterd in el Yarmouk ziekenhuis (CGVS, p. 26), pas een tijdje later op de hoogte werd gebracht (CGVS, p. 23). Dat als doodsoorzaak 'terroristische aanslag' vermeldt staat kan ook geen ander licht werpen op

voorgaande temeer daar hieruit op geen enkele manier kan worden afgeleid dat uw moeder om het leven kwam op de manier, het moment en de plaats zoals door u aangehaald. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden. De overige door u voorgelegde documenten veranderen evenmin iets aan bovenstaande appreciatie. Uw originele identiteitskaart, het originele nationaliteitsbewijs, uw originele kieskaart, uw originele woonstkaart, de kopie van uw rantsoenkaart en de kopie van de eerste pagina van uw paspoort tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en herkomst aan, wat op zich niet wordt betwist door het CGVS.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS en gezien bovenstaande vaststellingen kan er aan geen enkel element van het door u aangehaalde asielrelaas geloof gehecht worden. U heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen

IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 (A) 2 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, §2, §4, en §5, 48/5, §2 en §3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Hij verwijst naar de door hem voorgelegde documenten, volhardt in zijn vluchtmotieven, werpt op dat het duidelijk is dat de Iraakse staat hem niet kan beschermen en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn nood aan 'doeltreffende' en 'niet-tijdelijke' bescherming op geen enkel moment heeft onderzocht. Verzoeker meent dan ook dat hij als vluchteling dient te worden erkend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, betwist verzoeker het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn

leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker werpt op dat er veel objectieve bronnen zijn die de cijfers en de argumenten van het Commissariaat-generaal tegenspreken en dat het Commissariaat-generaal geen informatie geeft over het feit dat er in 2015/2016 in Bagdad veel burgerslachtoffers zijn gevallen. Hij citeert te dezen uit een aantal recente rapporten en persartikels en stelt dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Bagdad, Irak.

2.3.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.2. Op 27 september 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 23 juni 2016, de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016, het document *"Irak – Vrijwillige terugkeer"* en het document *"Musings on Iraq, Security in Iraq, Aug 8-14, 2016"* van 16 augustus 2016.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering door Asaeb Ahl al Haq (AAH) daar (1) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat al Hashd al Shaabi, de overkoepelende organisatie van de milities – waartoe ook AAH behoort – die deelnemen aan de strijd tegen IS/Daesh, uitsluitend werkt met vrijwilligers en geen nood heeft aan het dwingen van jonge mannen, dat zich in juni 2014 naar schatting één miljoen vrijwilligers meldde naar aanleiding van de oproep van de sjiiitische leider ayatollah al Sistani waardoor velen van hen noodgedwongen geweigerd werden en dat er zelfs in het najaar van 2015, na grote menselijke verliezen, nog steeds geen sprake was van een tekort aan vrijwilligers en (2) hij geenszins heeft weten te overtuigen dat AAH hem, tegen de gekende informatie en algemene tendens in, wél gedwongen zou willen rekruteren, hij niet kan hardmaken waarom AAH een ongemotiveerd iemand zoals hij zouden dwingen samen met hen de wapens op te nemen, waarom hij persoonlijk gevisieerd zou worden door AAH en waarom AAH in zijn geval op zo'n agressieve manier tewerk ging, en hij geen kennis heeft van anderen die, net zoals hij, gedwongen zouden zijn gerekruteerd en/of werden bedreigd omwille van hun weigering zich aan te sluiten, (3) de mannen op de foto's die hij voorlegde ter staving van de zogenaamde rekrutering, die hij aanduidt als diegenen die hem benaderden, in feite eender wie kunnen zijn, uit deze foto's niet kan worden afgeleid waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden genomen, en ook al zou het effectief om leden van AAH gaan afkomstig uit zijn wijk in Bagdad dan nog uit deze foto's niet kan worden afgeleid dat zij hem wilden dwingen zich bij hen aan te sluiten, ook de foto's van zijn vrienden die vrijwillig lid werden van AAH geenszins aantonen dat hij gedwongen werd gerekruteerd en de foto's van de politicus sheikh Humam Hamoudi en AAH-leider H.H. geen toegevoegde waarde hebben in het kader van zijn persoonlijk asielrelaas daar het feit dat sheikh Humam Hamoudi mensen oproept om deel te nemen aan de gevechtstrainingen, noch het bestaan van AAH in al Amel wordt betwist, (ii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn gedwongen rekrutering ook de geloofwaardigheid van de daaropvolgende gebeurtenissen, *in casu* de bedreiging, de moord op zijn moeder en de ontvoering van zijn broer op fundamentele wijze wordt ondermijnd, temeer (a) hij na ontvangst van de dreigbrief geen enkele voorzorgsmaatregel nam en thuis bleef wonen, hetgeen resoluut ingaat tegen de door hem verklaarde ernst van de zaak en zijn zelf verklaarde vrees, (b) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de inhoud van de dreigbrief, het tevens opmerkelijk is dat men in de brief een scheldwoord voor soennieten (nawaseb) gebruikt terwijl hij tot de sjiiitische strekking behoort waardoor het vermoeden rijst dat dit document een algemene dreigbrief gericht aan soennieten betreft eerder dan een dreigbrief aan zijn persoon, de authenticiteit van de dreigbrief of het feit dat deze brief daadwerkelijk bij hem werd afgeleverd onmogelijk te achterhalen is daar een gedrukt document als dit door eenieder die over een pc met tekstverwerking beschikt kan opgesteld worden en het feit dat zijn naam, alsook de datum en nummer handgeschreven op deze brief vermeld staan niets verandert aan voorgaande bevindingen daar dit opnieuw door eender wie kan geschreven zijn, (c) hij geen antwoord kon bieden op de vragen naar welk ziekenhuis zijn moeder gebracht werd, wanneer zij begraven is en wie de daders precies waren, hij geen idee blijkt te hebben of zijn broer ondertussen terecht is en hij heeft nagelaten zich te informeren over deze kernelementen van zijn relaas, hetgeen zijn geloofwaardigheid bijkomend in ernstige mate op de helling zet, (d) uit de overlijdensakte van zijn moeder geen link met zijn relaas valt op te maken, uit de akte bovendien blijkt dat zijn vader aangifte deed van de dood van zijn moeder en niet de buurman zoals hij verklaarde, dit terwijl hij zei dat zijn vader, volgens hem aan het bed gekluisterd in al Yarmouk ziekenhuis, pas een tijdje later op de hoogte werd gebracht, en uit het feit dat als doodsoorzaak 'terroristische aanslag' vermeld staat op geen enkele manier kan worden afgeleid dat zijn moeder om het leven kwam op de manier, het moment en de plaats zoals door hem aangehaald,

(iii) de overige door hem voorgelegde documenten enkel zijn identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, gegevens welke op zich niet worden betwist en (iv) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 mei 2016 (CG nr. 1515324), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen omtrent zijn gedwongen rekrutering door Asaeb Ahl al Haq (AAH), noch aan de gebeurtenissen welke blijkens zijn verklaringen zouden zijn voortgevloeid uit zijn weigering om zich aan te sluiten bij AAH, *in casu* doodsb bedreigingen aan zijn adres, de moord op zijn moeder en de ontvoering van zijn broer.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker voert evenmin enig concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad benadrukt te dezen nog dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, hetgeen – gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven – allerm minst het geval is gebleken. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad herhaalt dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend

conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde, de door verweerder neergelegde en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of

onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van dit besluit, het citeren uit recente persartikels en rapporten – informatie welke overigens in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund – en de argumentatie dat er veel objectieve bronnen zijn die de cijfers en de argumenten van het Commissariaat-generaal tegenspreken en dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Bagdad, Irak, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

2.7.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS